

EL COMBAT DELS POETES

¿Què esperes, esperit distès igual que un arc?

Joan Sales

Poetes, com l'arquer que es dreça d'entre els morts
i, tibant el seu arc, encara espera vèncer
en el combat obscur per la nostra remença
tibem els nostres arcs amb un suprem esforç.

Sagitaris damnats, la nostra ànima tensa
dobleguem. És la corda dolorosa que es torç
i paga, sota els dits implacables i forts,
el vol de les sagetes amb la seva sofrència.

Com més dur serà el braç i més potent el puny,
els àgils projectils arribaran més lluny
i serà més daurat el vi de la victòria.

I del nostre esperit, distès igual que un arc,
els versos volaran amb un impuls tan llarg
que es perdran en el cel inútil de la glòria.

PARAULES DE LA NIT

Home, sigues prudent. Amb la teva mesura,
ni et pots mesurar tu, ni estrènyer l'Univers.
Fusta en la meva mar, ombra en el meu esmerç,
limita't a la llei de la teva natura.

Alça, si et plau, els ulls en la tenebra, vers
els estels que clivellen la meva carn obscura.
Compara't al seu brill, i pensa, criatura,
què val un ideal, una llàgrima, un vers.

Mes no et torbi l'esclat de la meva grandesa.
Cada flor té un perfum, i cada ànima pesa
en el fons del meu cor on l'etern és present.

Que la meva amplitud et doni confiança
en el braç que ens sosté, en la roda que avança
i en el Sol que veuries si jo fos transparent.

La musique souvent me prend comme une mer!

Baudelaire

En el silenci obscur d'unes parpelles closes
que tanca l'Univers en el meu esperit,
la música s'enlaira. Talment, en l'alta nit,
puja fins als estels el perfum de les roses.

Ella, divina música!, en el meu cor petit
fa cabre l'infinit, trencades les rescloses,
i se m'emporta lluny dels Nombres i les Coses,
més enllà del desig, quasi fins a l'oblit.

Com les algues que avancen en el pit de les ones
entre el bleix de les aigües rítmiques i pregones,
jo vaig música endins, voluptuosament.

I mentre el món es perd, adormit en la platja,
jo somnio, perdut en l'estreta salvatge
dels llavis de l'escuma i dels braços del vent.

LA MÚSICA Baudelaire. Versió de Xavier Benguerel

La música a vegades m'ullprèn com la mar!
Vers ma pàl·lida estela,
sota un plafó de boira o dins l'espai isard,
navego a la vela;

el pit al bat de l'aire, amb els pulmons turgents
igual que una tela,
escalo els geps de l'ona acaronats pels vents
que la nit m'entela;

sento estremir-se en mi totes les passions
d'un veler en sofrença:
l'oreig, la tempestat amb ses convulsions

en la gorga immensa
em gronxen. A vegades, calma plana, espill ver
del meu desesper!

COUPERIN, A L'HIVERN

Com un cel blanc, damunt els arbres adormits
els encongeix les branques,
una mica de fred a les puntes dels dits
ens fa veure les teclès més blanques.

Però en la febre pàl·lida dels teus palmells infants,
ni freda ni poruga,
la música comença, i et salta, entre les mans,
un ocell que palpita i que juga.

Màgic ocell! L'hivern, vençut pel seu encís,
fa tres passes enrera.
Quan mor, amb el silenci jo torno, més feliç,
de més lluny que d'una primavera.

HAVENT SENTIT BEETHOVEN

PER MIECIO HORZOWZKY, INFANT

Has tornat a ensenyar-me la puresa.
Del tot jo no l'havia desaperada
(no del tot, criatura, no del tot);
però ara, als meus anys, la saviesa
de tornar a ésser nin, amb la riquesa
de tot lo món a dintre, jo l'he entesa
per tes mans, criatura, per ton cor.

Amb aquella innocència que el tenien
tes mans de nin, el cor d'aquell gegant!
El gros aucell, en mans de xic infant,
debatia ses ales poderoses:
somreies retenint-lo entre tes mans...
Ha volat; i abaixant el front, commoses,
totes les dones s'han tornat formoses
i tots els homes s'han tornat germans.

Joan Maragall

LORELEI

*But our love it was stronger by far than the love
Of those who were older than we-
Of many, far wiser than we-*

Poe

Arrelada en la carn i en els somnis. Tan clara,
que tu sola tenies uns límits en l'impur
aiguabarreig dels meus deliris, foc obscur
de sarments oloroses, fumejant com una ara
dins meu!

Deia la Nit: -¿No sents la meva pau?
Vine, ja deslliurat del desig que t'irrita,
al paradís dels somnis on el meu cor t'invita.
Amaga't entre els plecs del meu sudari blau.

I deia el Mar: -¿No sents el meu cos que s'exalta,
més profund en la joia sonora del combat?
Inquiet en la fosca, vivament agitat
igual que un llit d'amor...

-Negre mar, Nit més alta,
ja no vull ésser fort ni vull ésser feliç!
O somni ¿què m'importa la febre amb què m'enganyes
si a l'ombra tremolosa de les seves pestanyes
trobo la rosa pàl·lida i amarga d'un somris?

Com una lira ronca, per la pluja de plata
feien càlids arpegis les llargues mans del vent.
¿Què salvava les flors al jardí? Mortament,
les branques s'agitaven, dolorosa sonata

sobre els vidres glaçats i rígids de fosc.
La nit era tot música. Les finestres obertes
portaven, de les vastes avingudes desertes,
aquella olor de terra del vent de la tardor

sobre la teva veu, pàl·lida, tenebrosa,
com, d'un foc d'agonies, un riu de vida fosa...
Mories poc a poc i et tornaves, cantant,
una ombra que tenia la forma del teu cant.

ANNABEL LEE Edgar Allan Poe

[<http://www.poemhunter.com/poem/annabel-lee/> Consulta 22 desembre 2010]

It was many and many a year ago,
In a kingdom by the sea,
That a maiden there lived whom you may know
By the name of ANNABEL LEE;
And this maiden she lived with no other thought
Than to love and be loved by me.

I was a child and she was a child,
In this kingdom by the sea;
But we loved with a love that was more than love-
I and my Annabel Lee;
With a love that the winged seraphs of heaven
Coveted her and me.

And this was the reason that, long ago,
In this kingdom by the sea,
A wind blew out of a cloud, chilling
My beautiful Annabel Lee;
So that her highborn kinsman came
And bore her away from me,
To shut her up in a sepulchre
In this kingdom by the sea.

The angels, not half so happy in heaven,
Went envying her and me-
Yes!- that was the reason (as all men know,
In this kingdom by the sea)
That the wind came out of the cloud by night,
Chilling and killing my Annabel Lee.

But our love it was stronger by far than the love
Of those who were older than we-
Of many far wiser than we-
And neither the angels in heaven above,
Nor the demons down under the sea,
Can ever dissever my soul from the soul
Of the beautiful Annabel Lee.

For the moon never beams without bringing me dreams
Of the beautiful Annabel Lee;
And the stars never rise but I feel the bright eyes
Of the beautiful Annabel Lee;
And so, all the night-tide, I lie down by the side
Of my darling- my darling- my life and my bride,
In the sepulchre there by the sea,
In her tomb by the sounding sea.

[Original anglès](http://en.wikisource.org/wiki/Annabel_Lee) (per escoltar i descarregar ogg) http://en.wikisource.org/wiki/Annabel_Lee
[Consulta 22 desembre 2010]

ANNABEL LEE Edgar Allan Poe

<http://www.mundopoesia.com/foros/poetas-y-poetisas-famosos-as/102563-annabel-lee-poe-traduccion-bastante-buena.html> [Consulta 22 diciembre 2010]

Hace muchos, muchos años, en un reino junto al mar,
Habitaba una doncella cuyo nombre os he de dar,
Y el nombre que daros puedo es el de Annabel Lee,
quien vivía para amarme y ser amada por mí.

Yo era un niño y era ella una niña junto al mar,
En el reino prodigioso que os acabo de evocar.
Más nuestro amor fue tan grande cual jamás yo presentí,
Más que el amor compartimos con mi bella Annabel Lee,
Y los nobles de su estirpe de abolengo señorial
Los ángeles en el cielo envidiaban tal amor,
Los alados serafines nos miraban con rencor.

Aquel fue el solo motivo, ¡hace tanto tiempo ya!,
por el cual, de los confines del océano y más allá,
Un gélido viento vino de una nube y yo sentí
Congelarse entre mis brazos a mi bella Annabel Lee.

La llevaron de mi lado en solemne funeral.
A encerrarla la llevaron por la orilla de la mar
A un sepulcro en ese reino que se alza junto al mar,
Los arcángeles que no eran tan felices cual los dos,
Con envidia nos miraban desde el reino que es de Dios.

Ese fue el solo motivo, bien lo podéis preguntar,
Pues lo saben los hidalgos de aquel reino junto al mar,
Por el cual un viento vino de una nube carmesí
Congelando una noche a mi bella Annabel Lee.

Nuestro amor era tan grande y aún más firme en su candor
Que aquel de nuestros mayores, más sabios en el amor.
Ni los ángeles que moran en su cielo tutelar,
Ni los demonios que habitan negros abismos del mar
Podrán apartarme nunca del alma que mora en mí, Espíritu luminoso de mi
hermosa Annabel Lee.

Pues los astros no se elevan sin traerme la mirada
Celestial que, yo adivino, son los ojos de mi amada.
Y la luna vaporosa jamás brilla baladí
Pues su fulgor es ensueño de mi bella Annabel Lee.

Yazgo al lado de mi amada, mi novia bien amada,
Mientras retumba en la playa la nocturna marejada,
Yazgo en su tumba labrada cerca del mar rumoroso,
En su sepulcro a la orilla del océano proceloso.

ANNABEL LEE Edgar Allan Poe (traducció catalana de Xavier Benguerel)

<http://www.basar.cat/?s=sortir> on es pot escoltar i baixar mp3 [Consulta 22 desembre 2010]

(on es referència a la web http://www.urv.cat/universitat/unitats_administratives/publicacions/cataleg/89/deu-poemes-universals -que té un enllaç per descarregar-se un pdf del llibre Deu poemes universals-)

Fa molts i molts anys,
En un regne a prop del mar,
Hi vivia una donzella coneguda
Amb el nom d'Annabel Lee;
I aquesta donzella no vivia amb un altre pensament
Que no fos estimar i ser estimada per mi.

Jo era un nen i ella era una nena,
En aquell regne a prop del mar:
Però nosaltres ens estimàvem amb un amor que era més que amor,
Jo i la meva Annabel Lee;
Amb un amor que els serafins alats del cel
Ens envejaven a ella i a mi.

I aquesta va ser la raó per la qual, fa temps,
En aquell regne a prop del mar,
Un vent va sortir d'un núvol, i va refredar
La meva bella Annabel Lee;
Per això els parents del seu llinatge van venir
I van prendre-me-la,
Per silenciar-la en un sepulcre
En aquell regne a prop del mar.

Els àngels, que no eren ni la meitat de feliços al cel,
Ens van envejar a ella i a mi
—Sí!—; aquesta va ser la raó per la qual (com tots els homes saben,
En aquell regne a prop del mar)
El vent va sortir d'un núvol a la nit,
I va refredar i assassinar la meva Annabel Lee.

Però el nostre amor era molt més fort que l'amor
Dels que eren més grans que nosaltres
— I més savis—
I cap dels àngels de dalt del cel,
Ni dels dimonis de sota del mar,
Podrà mai separar la meva ànima de l'ànima
De la bella Annabel Lee.

Perquè la lluna mai brilla sense portar-me somnis
De la bella Annabel Lee;
I les estrelles mai resplendeixen sense que vegi els ulls brillants
De la bella Annabel Lee;
I per això, tota la nit, la passo al costat
De la meva estimada, de la meva estimada, de la meva vida i de la meva esposa,
En el seu sepulcre a prop del mar,
En la seva tomba a la riba del mar.

Wiquipèdia: http://ca.wikipedia.org/wiki/Annabel_Lee [Consulta 22 desembre 2010]

LORELEI

La música de l'aigua
com la dona més blanca.
Per què la meva barca
segueix aquest paratge?
No hi ha prou matinada
en el meu cor, prou aire
per fer-me respirable
aquesta veu estranya.

Josep Palau i Fabre

LORELEI

Sé molt bé tot el que vol dir
que em trobi tan content.
Un instant del passat estiu
no se me'n va del pensament.

Les pedres tèbies de lluna,
i a l'herba frisa un vent de mar.
Per una escala que s'enruna
pugen ella i un embriac.

La noia amb *blue-jeans* es proposa
tenir bondat per l'home incert.
No fuig de veure's en l'ull de boira
ni burla el pas que es perd.

Ara la mena un seny d'ofrena:
li han dit sempre que l'ofegués.
I això, tota soleta,
la noia meva ho ha fet.

Gabriel Ferrater

ABENDLIED

El cel té una blavor de miosotis. Rosa,
un núvol ens amaga el sol ponent.
I la mà freda de la tardor posa
una mica d'or a les ales del vent.
O tarda clara de novembre! Lent,
el dia mor en cada cosa.

Una boira poc densa flota, vaga
i violeta en un fondal humit.
Un toc de campana, eixamplant-se, naufraga
a les riberes de la nit.
Jo sento en el meu pit
alguna cosa que, com en el món, s'apaga.

Llavors, a fer-me companyia,
arriba de molt lluny un cant de melangia,
missatge d'Ariel.

La tarda pren una ànima de violoncel.
I flors mig adormides i anònimes perfumen
el capvespre i la música de Schumann.

XLVII

HARMONIA DEL CAPVESPRE

Heus aquí venir els temps que sobre el tany gronxant-se
cada flor s'evapora igual que un encenser;
sons i perfums voltegen dins el llebeig vesprer,
vertigen llangorós, melangiosa dansa!

Cada flor s'evapora igual que un encenser;
fremeix el violí com un cor desolant-se;
vertigen llangorós, melangiosa dansa!
Cel trist, bell com pel Corpus un altar a ple carrer.

Fremeix el violí com un cor desolant-se,
un cor tendre, que odia el negre i vast no-ser!
Cel trist, bell com pel Corpus un altar a ple carrer;
en sang pròpia quallada el sol anà ofegant-se.

Un cor tendre, que odia el negre i vast no-ser,
del lluminós passat recull tota sobrança!
En sang pròpia quallat el sol anà ofegant-se...
Lluu com un ostensori el que per mi vas ser!

Baudelaire

Versió de Xavier Benguerel

VENUS

A Jaume Elias

Assenyala'm, si et plau, el meu camí
amb el teu gest mutilat i diví...

¿Vers on? Senyora d'una terra morta,
mires, cruel, amb un somriure antic
aquest temps, massa vell per ser-te amic,
perquè saps que dels dos ets la més forta.

Tu que només ets bella! Marbre groc
no sollat per les llàgrimes ni el foc.

FEBRER

Els núvols són més blancs, el cel més pur.
Ara és temps de morir, que la vida es reforça.
El món, altra vegada despert davant l'atzur,
pressent càlidament que ha de tenir un futur
-sempre el somni que precedeix la força!
Les branques d'ametller senten, sota l'escorça,
un moviment suau i obscur.

El trèvol ja verdeja a la ribera.
Ara és temps de morir, que la mort no és enlloc.
Tremola cada cosa de no saber què espera.
La neu assolellada llisca per la gelera.
Els torrents se'n nodreixen poc a poc.
Tot és tebi i frisós, com davançant el foc
de la pròxima primavera.

Daurats migdies dels minvants d'hivern!
Ara és temps de morir, que la vida comença.
Com un foc invisible, meravellós, intern,
sota la terra nua batega el crit etern
de la larva, l'arrel i la semença.
Així els antics, en gerres de rústega faiença,
guardaven el vi de Falern.